

ת"פ 33606/05/13 - יריב דרזון נגד מדינת ישראל, אליהו שרביט, יחזקאל סיני, מאיר מיכאל שרביט, משולם בכר, ציונה אהרון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 33606-05-13 מדינת ישראל נ' שרביט ואח'
תיק חיצוני: 12915/11

מספר בקשה: 4

בפני	כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי
מבקשים	יריב דרזון
נגד	
משיבים	1. מדינת ישראל 2. אליהו שרביט 3. יחזקאל סיני 4. מאיר מיכאל שרביט 5. משולם בכר 6. ציונה אהרון

החלטה

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום, המייחס לנאשמים 1, 4 - 6 במסגרת האישום הראשון אספקה ומכירה בצוותא של תרופות בדרך רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם וכן עבירות על פקודת הרוקחים [נוסח חדש], תשמ"א - 1981 (להלן: "פקודת הרוקחים").

טרם מתן מענה לכתב האישום העלה ב"כ נאשם 4 טענה מקדמית לפיה האישום הראשון המיוחס לנאשם 4 אינו מגלה עבירה בכל הנוגע אליו. לטענתו, בהעדר טענה בכתב האישום כי נאשם 4 היה מודע, אף בדרך של עצימת עיניים, לכך שהמרשמים שהתקבלו מנאשם 6 אינם תקינים, לא ניתן לייחס לו כל עבירה מן העבירות המנויות בכתב האישום. ב"כ הנאשם הבהיר כי אין הוא מביע עמדה בשאלת תקינותם של המרשמים, וטענתו מתמקדת בכך שנאשם 4 לא ידע ולא יכול היה לדעת כי המרשמים פיקטיביים, כפי שטוענת המאשימה.

עוד טען ב"כ נאשם 4 כי המעשים מיוחסים לנאשמים 1, 4, 5, 6, בצוותא, אלא שמבחינה משפטית ייחוס העבירה בצוותא מחייב שתהא לכל אחד מהנאשמים מודעות לשותפות ביניהם, ומבחינה מושגית לא ניתן לייחס לנאשמים בעבירות רשלנות שותפות. בהקשר זה הפנה הסנגור לע"פ 6365/12 פלוני נ' מדינת ישראל (להלן: "עניין פלוני").

ואחרון נטען, כי לאור העובדה שלא מיוחסת לנאשם 4 מודעות לכך שהמרשמים פיקטיביים, אזי לא ניתן לייחס לו אף אחת מן העבירות על פקודת הרוקחות המיוחסות לו.

בתגובה טענה המאשימה כי אין חובה לציין את המילה ידיעה כשהעובדות מצביעות על כך במובהק, ופירטה את סעיפי העובדות מהן מתחייבת לשיטתה מודעות או לכל הפחות עצימת עיניים. כן נטען כי מדובר בעבירה של פיזיות ורשלנות. המאשימה טוענת בתגובתה כי מן התיאור העובדתי עולה בבירור שנאשם 4 ידע כי נאשם 1 אינו רוקח, מסר ביחד עם נאשם 5 את התרופות לנאשם 1, קיבל תשלום מנאשם 1, ולא פגש את המטופלות שעל שמן היו המרשמים.

לעניין פקודת הרוקחות נטען כי אספקה ומכירת התרופות בנסיבות שתוארו יש בה הפרה של הוראות פקודת הרוקחות.

בתשובה לתגובה, חזר ב"כ נאשם 4 על טענותיו בדין, והדגיש את חובת המאשימה לציין את היסוד הנפשי, במיוחד במצב שאינו מובהק ואינו מתחייב מהנסיבות.

עוד טען כי העבירה המרכזית המיוחסת לנאשם 4 אינה מבוססת על כך שמסר לנאשם 1 תרופות שנועדו למטופלות אחרות, אלא עניינה במסירה תמורת תשלום של תרופות כנגד מרשמים פיקטיביים, או לכל הפחות מרשמים שהיה על נאשם 4 להבין כי הם פיקטיביים.

ב"כ נאשם 4 טען שהמאשימה לא התמודדה כלל עם פסק הדין בעניין פלוני.

דין והכרעה

בחנתי את טענות הצדדים והגעתי למסקנה כי אין לקבל את טענת הסנגור כי כתב האישום אינו מגלה עבירה. עם זאת, נדרשים מספר תיקונים בכתב האישום.

אפתח בטענת הסנגור בכל הנוגע ליחס שבין השותפות הפלילית לעבירת רשלנות.

בעניין פלוני חזר ביהמ"ש על ההלכות המוכרות לפיהן במצב של שותפות עבריינית, נדרשת הוכחת יסוד נפשי הן לעניין העבירה והן לעניין השותפות עצמה, כשביחס לשותפות וההסכמות במסגרתה, יש להוכיח מחשבה פלילית בדרגה של מודעות. עוד נקבע בעניין פלוני שלא ניתן לקיים שותפות ביחס לעבירה שהיא עבירת רשלנות, שכן החבירה המשותפת דורשת מודעות מצד השותפים, ואילו הרשלנות היא מצב תודעתי של חוסר מודעות מקום שמצופה שתהיה מודעות (וראו גם: ע"פ 4188/93 לוי נ' מדינת ישראל).

צודק הסנגור כי המאשימה לא התמודדה עם עניין פלוני בתשובתה. לפיכך, ככל שהמאשימה מייחסת לנאשם 4 אחריות מכוח יסוד נפשי של רשלנות, לא ניתן לייחס לנאשם 4 ביצוע בצוותא של עבירת רשלנות, ובהיבט זה יש מקום להבהרה ולתיקון של כתב האישום, תוך התייחסות ברורה למרכיבי ההתרשלנות שמיוחסים לנאשם 4.

קבלת טענתו זו של הסנגור אין משמעה שלא ניתן לייחס לנאשם 4 את עבירת הרשלנות כמבצע יחיד ועצמאי של העבירה המושלמת, ככל שיוכחו היסודות העובדתיים והיסוד הנפשי כנדרש.

הסנגור, כפי שפורט, טוען כי היסודות העובדתיים המפורטים באישום הראשון אינם מבססים תשתית למעשה עבירה עצמאי מצד נאשם 4. טענה זו איננה מקובלת עליי. למקרא כתב האישום ברור כי את הנפקת התרופות הנטענת על ידי נאשמים 4-5 כמפורט בסעיף 4, יש לקרוא ביחד עם המתואר בסעיף 1 לעובדות האישום הראשון, היינו כי נאשם 1 שאינו רוקח או רופא פנה אל נאשם 4 בעל בית המרקחת וביקש לרכוש ממנו (ומנאשם 5, רוקח בבית המרקחת) תרופות שונות. בהמשך לכך סיפק נאשם 4 (וכן נאשם 5, עובדו) תרופות על סמך מרשמים על שם שמות מטופלות שונות. את המטופלות לא פגש ולא קיבל מהן מידע על מצבן הרפואי כמתחייב בפקודת הרוקחות. התרופות נמסרו לנאשם 1 ששילם עבורן.

מארג הנסיבות שתואר, אם יוכח, עשוי לבסס את טענת המאשימה למעשה פיזיות ורשלנות במכירה ואספקה של תרופה, אף אם לא היה נאשם 4 מודע ליתר העובדות, וזאת לאור העובדה שרוקח מן היישוב היה מבין בנסיבות העניין שההתקשרות שהוצעה ושבוצעה אינה התקשרות כשרה ואמיתית, ושהמרשמים המוצגים ו/או נסיבות מסירתם על ידי נאשם 1 מעוררי חשד, והיה לכל הפחות נמנע מאספקת התרופות על סמך המרשמים.

לפיכך, די בעובדות המצוינות באישום הראשון כדי לבסס את היסוד העובדתי.

אשר ליסוד הנפשי, אינני מקבלת את טענת המאשימה כי אין צורך בציון היסוד הנפשי בעובדות כתב האישום, במיוחד מקום שהמעשים יכולים להתבצע בדרגות שונות של מחשבה פלילית ואחריות. על מנת לאפשר לנאשם להתגונן מפני המיוחס לו, עליו לדעת בצורה ברורה שאינה נתונה לפרשנות מה טוענת המאשימה ביחס אליו, והיסוד הנפשי, לרבות טענה של רשלנות, הם חלק בלתי נפרד מן הטענות שיש לפרוש בפניו.

לפיכך, נדרשת המאשימה לתקן את כתב האישום ולהבהיר מהו היסוד הנפשי המיוחס לנאשם 4 וכן ליתר הנאשמים.

אשר לטענות הנוגעות לאי בהירות בסעיפי העבירה על פקודת הרוקחים, עבירות אלה כפופות כמובן להוכחת הרשלנות מצד נאשם 4 בכל הנוגע לתקינות המרשמים, ונושא זה טעון הוכחה וביסוס בהליך הבאת הראיות. מעבר לכך, לא מצאתי אי בהירות בנוסח כתב האישום בהקשר זה, וככל שהייתה אי בהירות היא הובהרה בתשובת המאשימה.

לפיכך, אני מורה כי המאשימה תתקן את כתב האישום כך שיובהר היסוד הנפשי, כאמור, וכן תתקן את כתב האישום בכל הנוגע לביצוע בצוותא של עבירת רשלנות.

ניתנה היום, י"ט אדר תשע"ד, 19 פברואר 2014, בהעדר
הצדדים.